

lání. Procesní práva strany nebyla tudíž nikterak dotčena tím, že žalovaný úřad rozhodl ve věci samé o podání tom jako o stížnosti.

Ostatně měl žalovaný úřad tím méně příčiny, aby vracel rozklad první instanci, ježto právě z toho, že prvá stolice rozklad předložila instanci odvolací, bylo patrné, že sama rozkladu vyhověti nechce, ač správní úřady jsou oprávněny v případech, kde nejsou tím dotčena práva jiných stran i na stížnost neb odvolání své původní rozhodnutí změnití neb odvolati (nař. ministerstva vnitra ze dne 30. srpna 1868 čís. 124 ř. z.).

Č. 428.

Koncesované živnosti: I. * Úřad může se při posuzování místních poměrů (§ 23 živn. ř.) opíratí také o úřední znalost těchto poměrů a není tedy nezbytně třeba, aby se o nich v každém případě konalo zvláštní šetření. — **II. *** Vyjádření o místních poměrech od obce dle § 23a, posl. odst. živn. ř. vyžádané, jež neobsahuje nijakých skutkových okolností, není úřad povinen straně oznamovati. — **III. *** K místním poměrům, k nimž má úřad přihlížeti při udílení koncesí pro živnosti v § 23, posl. odst. živn. ř. označené, náleží také místní potřeba.

(Nález ze dne 29. května 1920 č. 4742.)

V ě c: Otto Friedel v Mariánských Lázních proti místodržitelství v Praze stran odepření koncese k provozování živnosti vetešnické.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím odepřelo místodržitelství v Praze, potvrzujíc výměr okresního hejtmánství v Mariánských Lázních z 20. prosince 1917 č. 6644/6, stěžovateli koncesi pro živnost vetešnickou v Mariánských Lázních s odůvodněním, že toho času nelze za to míti, že by byla potřeba této živnosti.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podanou neshledal nejvyšší správní soud důvodnou.

Nezákonnost spatřuje stížnost především v tom, že koncese byla odepřena pro nedostatek místní potřeby, ač podle § 23, odst. 5 živn. ř. jest při propůjčování živnosti uvedené v § 15, č. 12 živn. ř. přihlížeti k místním poměrům. Úřad dle domnění stížnosti oba pojmy neprávem zaměnil. Vývodům stížnosti lze v této příčině dáti za pravdu jen potud, že ovšem pojmy »místní poměry« a »místní potřeba« nejsou totožny. Na omylu jest však stížnost, soudí-li, že oba pojmy jsou souřadny v tom smyslu, že by předpis § 23, odst. 5 živn. ř. sám o sobě neopravňoval úřad při propůjčování koncesí pro živnosti tam vyznačené přihlížeti k místní potřebě, nýbrž že by právo k tomu měl úřad jen stran oněch živností, při kterých zvláštní předpis zřetel na místní potřebu výslovně předpisuje. Takové pojetí odporuje zjevně obyčejnému významu obou výrazů, neboť dle obvyklého způsobu vyjadřování jest pojem »místní poměry« širší a zahrnuje v sobě i pojem »místní potřeby«. Živnostenský řád pak neobsahuje nic, z čeho by se dalo souditi, že mluvě v § 23, odst. 5 o »místních poměrech« chtěl se odchýliti od obyčejného smyslu toho slova a zřetel na místní potřebu tu vyloučiti. Právě naopak

z předpisů § 21 a) odst. 3 a § 21 g), odst. 1 živ. ř., jímž se úřadu ukládá, aby, jde-li o udělní koncese pro živnost prostředkování služeb a míst a pro podniky pohřební, při zkoumání místních poměrů přihlížel k tomu, není-li o příslušnou potřebu již dostatečně postaráno způsobem tam vyznačeným, jest nade vší pochybnost jasno, že živnostenský řád také místní potřebu pokládá za jeden z oněch momentů, jež hromadně označuje jako místní poměry. Jestliže tedy úřad v daném případě jednáje o koncesi pro živnost vetešnickou, přihlížel při tom k místní potřebě, není to nijak v rozporu se zákonem. Náleží-li však otázka místní potřeby k oněm poměrům, jichž úřad má ve smyslu zákona dbáti, jest nedostatek takové potřeby o sobě i dostatečným důvodem pro odepření koncese a nebylo proto třeba, aby úřad uváděl pro své zamítavé rozhodnutí důvody další.

Po stránce formální vytýká stěžovatel, že mu byla stížena obrana tím, že úřad svůj úsudek, místní potřebu živnosti vetešnické pro Mariánské Lázně neuznávající, podrobněji neodůvodnil, pokud se týče, že stěžovateli nebyla poskytnuta příležitost již v řízení předcházejícím vyjádřiti se o výsledcích úředního šetření.

Ani v tom směru nemohl nejvyšší správní soud dáti stížnosti za pravdu. Zákon nevytknul úřadu, pokud jde o zkoumání a hodnocení místních poměrů a tudíž i místní potřeby, nijaké všeobecné směrnice a to ani po stránce věcné ani — kromě předpisu posl. odst. § 23 a) živn. ř. o slyšení obce — po stránce formální. V daném případě omezily se úřady na vyjádření obce a obchodního gremia; dalších šetření ve věci nekonaly. Že by úřad byl povinen oznámiti straně ona vyjádření, jež neuvádějice nijakých konkrétních skutkových momentů, toliko popírají potřebu sporné živnosti a navrhují zamítnutí žádosti za koncesi, nelze dovoditi ani ze znění příslušných předpisů živn. ř. ani ze všeobecných zásad platných pro řízení správní. Zbývá tedy zkoumati otázku, nesluší-li spatřovati vadu řízení právě v tom, že úřad neprovedl nějaké podrobnější zvláštní šetření. V té příčině uvážil nejvyšší správní soud, že z podstaty věci nijak nevyplývá nepodmíněná nutnost, aby podklad pro úsudek o místní potřebě té které živnosti zjednáván byl v každém jednotlivém případě zvláštním ad hoc prováděným vyšetřováním místních poměrů. V daném případě jde o lázeňské místo Mariánské Lázně. Znalost zvláštních místních poměrů a potřeb tohoto lázeňského místa lze u úřadu důvodně předpokládati i nebránilo jim nic, aby svůj úsudek o potřebě koncese, jejíhož udělení se stěžovatel domáhá, na této úřední znalosti založily. Stěžovatel pak okolnosti, které se svého hlediska pokládá za závažné pro posouzení místní potřeby živnosti vetešnické pro Mariánské Lázně, již ve svém odvolání k druhé stolici obšírně rozvedl, tak že nelze uznati důvodnou výtku, že byl ve svém právu obrany zkrácen.

Z těchto důvodů dospěl soud k zamítnutí stížnosti.

Č. 429.

Vyživovací příspěvek: I. Bezdůvodnost nároku strany na vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem 1918 (§ 4 zák. z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n.) má v zápětí i bezdůvodnost nároku na formální vy-